

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 533/2020

01.07.2020. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА-адвоката Милоша Стокића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бечеју 7 К број 233/2016 од 25.03.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 868/19 од 13.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 01. јула 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА-адвоката Милоша Стокића, поднет против правоснажних пресуда Основног суда у Бечеју 7 К број 233/2016 од 25.03.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 868/19 од 13.11.2019. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) у вези члана 33. Кривичног законика, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју 7 К број 233/2016 од 25.03.2019. године, окривљени АА је, поред окривљених ББ и ВВ, оглашен кривим због извршења кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 2 месеца.

Истом пресудом, на основу члана 264. став 1. у вези члана 261. ЗКП, окривљени су обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка, те да на име паушала плате у корист буџетских средстава суда износе од по 5.000,00 динара сваки, у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 868/19 од 13.11.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених ББ, АА и ВВ, а пресуда Основног суда у Бечеју 7 К број 233/2016 од 25.03.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА-адвокат Милош Стокић, због повреде кривичног

закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, уз истовремени предлог да се у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП одложи извршење казне затвора према окривљеном.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношења одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да у изреци првостепене пресуде није наведено ко је од окривљених предузео радњу обијања, а ко је одузео накит, нити се прецизира коју је тачно радњу предузео сваки од окривљених, а на који начин је учињена повреда кривичног закона на штету окривљених, јер се „суд не изјашњава које су то саизвршилачке радње које је окривљени АА предузео“.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Одредбом члана 33. КЗ, прописано је да ако више лица учествовањем у радњи извршења са умишљајем или из нехата заједнички изврше кривично дело, или остварујући заједничку одлуку другом радњом са умишљајем битно допринесу извршењу кривичног дела, свако од њих казниће се казном прописаном за то дело.

Из изреке првостепене пресуде произилази да су окривљени ББ, АА и ВВ критичном приликом, способни да схвате значај свога дела и управљају својим поступцима, свесни свог дела, при чему су хтели његово извршење, у заједници и по претходном договору, у намери да одузму туђе покретне ствари и да њиховим присвајањем за себе прибаве противправну имовинску корист, обијањем затворених простора дошли до куће оштећеног ГГ, и док је окривљени ВВ чувао стражу, окривљени ББ, ДД који је у међувремену преминуо и АА су употребом подесног предмета деловали на закључану улазну капију, ушли у унутрашњост куће и из спаваће собе, из фиоке, одузели и присвојили пластичну кутију за накит у којој се налазио златан ланчић са привеском од златне бурме и две златне женске минђуше, укупне вредности 20.000 динара, те су се са наведеним предметима удаљили са лица места, при чему су били свесни да је њихово дело било забрањено.

По налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане првостепене пресуде, јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у саизвршилаштву-у вези члана 33. КЗ због ког је окривљени АА оглашен кривим правноснажном пресудом.

Ово стога што је према изреци првостепене пресуде окривљени, по претходном договору, заједно са осталим окривљенима, учествовао у извршењу предметног

3

кривичног дела, на тај начин што је са окривљеним ББ и ДД који је у међувремену преминуо, док је окривљени ВВ чувао стражу, употребом подесног предмета деловао на закључану улазну капију и ушао у унутрашњост куће, те одузео ствари наведене у изреци првостепене пресуде.

Како из овако описаних радњи несумњиво произилази да је окривљени АА заједно са осталим окривљенима био носилац одлуке о извршењу дела, након чега је и учествовао у његовом извршењу, односно да је поступао као саизвршилац у смислу одредбе члана 33. КЗ, то се његово својство саизвршиоца не може доводити у питање чињеницом да у изреци пресуде нису таксативно наведене радње које је управо он предузео критичном приликом.

Стога је Врховни касациони суд нашао да доношењем правноснажних пресуда није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) у вези члана 33. КЗ, како се то неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, па је захтев у овом делу одбијен као неоснован.

У осталом делу, наводима захтева указује се на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да у образложењу побијане пресуде првостепени суд није дао ваљане разлоге о одлучним чињеницама, док су дати разлози нејасни и у знатној мери противречни, те на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, истицањем да од окривљеног АА ни један предмет није одузет, нити су на лицу места пронађени отисци папиларних линија окривљеног, те да ни један доказ изведен у току поступка не потврђује наводе оптужнице о постојању саизвршилаштва.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту браниоца окривљеног АА у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у коме је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у коме је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић